

Hanácký divadelní máj 2017

ZÁVĚREČNÉ KUKÁTKO

Hanácký divadelní máj

Město Němčice nad Hanou

Kvetoucí lípa na náměstí...

Věřte či nevěřte, na němčickém náměstí vykvetla v týdnu od 29. dubna do 6. května krásnými žlutými květy lípa. Je to výjimečný úkaz, který můžete opravdu spatřit jen u nás. Květy patří souborům, vítaným právě pod tímto národním stromem. Vystřídalo se zde včetně účastníků semináře, 12 kolektivů. Děkuji všem ochotníkům za představení, která diváky potěšila, rozesmála a také rozplakala hloubkou svého obsahu.

Kolem organizace přehlídky se točí spousta lidiček a těm je třeba také poděkovat.

Děkuji ředitelce přehlídky Lindě Lešikarové, pod jejíž taktovkou přehlídka hrála a hrála skvěle.

Děkuji všem organizacím i fyzickým osobám za podporu naší krásné tradice pořádání Hanáckého divadelního máje. Tato tradice nám umožňuje po celý týden odkládat své denní starosti a ponořit se do dějů inscenací. A bylo nás, diváků, i letos hodně, co jsme této příležitosti využili, zasedli do sálu kina Oko a nechali se unášet příběhy ze života.

Vše krásné jednou končí. Dnes rozdáme ceny, vyslechneme si hodnocení poroty i verdikt, koho vyšle na národní přehlídky Popelka Rakovník a Krakonošův divadelní podzim.

A všichni společně se budeme těšit na další ročník Hanáckého divadelního máje 2018.

Ivana Dvořáková, starostka

HODNOCENÍ DIVADELNÍCH PŘEDSTAVENÍ ODBORNOU POROTOU

HODNOCENÍ DĚTSKÝCH DIVADELNÍCH PŘEDSTAVENÍ KLUBEM DĚTSKÉHO DIVÁKA

Divadlo BLIC Ostrožská Nová Ves, z. s.

Ivan Helmich: NAHÉ SLOVÁCKO

Divadlo BLIC z Ostrožské Nové Vsi zahájilo 31. Hanácký divadelní máj v Němčicích nad Hanou v komediálním až rozverném duchu svou inscenací hry Ivana Helmicha Nahé Slovácko. Tuto informaci je třeba uvést na pravou míru, neboť v první části představení souboru uvedl jednu scénu ze sedmidílné komedie Zdeňka Podskalského Žena v trysku století, a sice její druhou část Doba kamenná. Po ní následovala hra Ivana Helmicha Nahé Slovácko. Autor si zde vzal inspiraci z aktovky Poznání šokem amerického autora Roberta Andersona. Vytvořil však svébytnou divadelní předlohu, jejíž příběh situoval do malé obce na Slovácku, do prostředí ochotnického divadelního souboru, jehož aktéři hovoří nářečím, které je jim vlastní. Z doby kamenné jsme se ocitli v současnosti. Text Ivana Helmicha je vpravdě autorským počinem, a to velice zdařilým. Jde o předlohu s dobře napsanými dialogy, nepostrádajícími humor, a hlavně umožňující hercům uplatnit slovní i situační gagy. To se také hereckému kolektivu souboru ve značné míře daří, za což se mu dostává smíchové divácké odezvy. Mohla by být ještě mnohem větší, pokud by se podařilo rozehrát jednání postav v situacích, v komediální nadsázce a nespoléhat se pouze na dobře napsaný text tlumočený formou pravděpodobného jednání. Nejblíže se ke kýženému způsobu herectví přiblížil Adrian Gabrhel v roli začínajícího herce Jarina, částečně i Adéla Botková v roli herečky Blaženy.

To, po čem je voláno u Nahého Slovácka, se ještě větší měrou dotýká i první části představení, provedení Doby kamenné. Samostatné uvedení této scény navíc stěžuje skutečnost, že je vytržena z řetězícího se sledu příběhů o tom, jak ženy v průběhu lidské existence nabývají nadvlády nad mužským pokolením. Začne to již v nebeském ráji a skončí v daleké budoucnosti. V samotné Době kamenné nelze takový oblouk sklenout.

Mezi oběma uvedenými aktovkami není vysledovatelná myšlenková spojitost. Souboru o ni ani nešlo, k spojení aktovek do jednoho představení došlo z ryze provozních důvodů.

S Divadlem BLIC strávilo takřka zaplněné hlediště němčického kina/divadla příjemný rozverný večer, k němuž přispěla především autorská práce Ivana Helmicha, který byl rovněž režisérem inscenace. Spojení role autora a režiséra bývá začasné ošidné, ne však nemožné.

Milan Strotzer

DS J. K. Tyl Brodek u Přerova

Oscar Wilde: JAK JE DŮLEŽITÉ MÍTÍ FILIPA

Oscar Wilde napsal svoji nejslavnější komedii sice už před více než sto třiceti lety, přesto ani dnes nic neztratila ze své břitkosti a ironického pohledu na povrchnost mládí či pokrytectví těch dříve narozených. A je jedno, zda se jedná o vyšší anglickou společnost nebo o dekadentnost takzvané VIP vrstvy z dnešní doby. Co replika, to vtip či bonmot. Stejně vtipné jsou i situace, které přinášejí neustálé nové překvapivé zvraty. To vše a nenapodobitelný suchý anglický humor láká divadelníky k novým a novým inscenacím této vynikající konverzační komedie. Učinili tak i divadelníci z Brodku u Přerova. Takže dramaturgická volba jednoznačně výborná.

Režie se ujala zkušená Eva Procházková. Drobně si hru upravila, někde škrtala, a to zvláště v závěru hry, někde přidala, jako v prvním jednání scénu s barovými tanečnicemi. Ale v zásadě dodržuje půdorys hry. Navíc jsou tu ještě dvě písně, o jejichž zařazení by se dalo diskutovat, nicméně nijak nekazí celkově dobrý dojem z inscenace. Do příslušných rolí obsadila režisérka herce typově odpovídající postavám hry, což se ukazuje jako správný tah. Scéna i kostým vycházejí z dobových reálií. Velmi šťastně se jeví vyřešení scény, kdy nevznikají žádné zbytečné prodlevy při změnách prostředí. Hudební doprovod je adekvátní. Takže zdánlivě vše se ubíralo tou nejsprávnější cestou. Je tu však jeden problém, který mě vede k tomu, že musím říci: milí divadelníci z Brodku, jste v celkovém vyznění vaší inscenace zatím na půli cesty. Vy víte o čem hrát, vy víte, jaký žánr to máte v rukách, ale nevíte, jak ho hrát. A je to pochopitelné, neboť je to žánr neobyčejně těžký a vaše dosavadní herecké zkušenosti se s tímto žánrem perou. Jednání slovem, a to tak, aby se nepsychologizovalo, umění říkat bonmoty a vtipy, aby se v nich nešlapalo, ale lehce plynuly z úst, rytimizování konverzace, aby vše nebylo

stejně důležité, přesné vystavění situací, aby každý věděl, co je jeho řídícím úkolem a podle toho jednal bez zbytečných pauz, to vše je kumštýřské řemeslo, ve kterém ovšem pokulháváte. Někdy se zadaří, zvláště v druhé polovině, někdy se konverzuje s neadekvátní psychologickou drobnokresbou. Mluvní projev je sice stylizovaný do nadsázky, ale řeč těla často herce prozradí, neboť je civilně realistická. Konkrétních případů by se našlo mnoho, ale není smyslem je tady pitvat.

I přes výtky, že inscenaci brodeckých zatím chybí ono humorné jiskření, kterým nás hry Oscara Wilda dodnes tolik oslovují, musím konstatovat, že si jejich inscenace velmi vážím, neboť jedině velkými úkoly člověk i soubor roste. Díky.

Jaroslav Kodeš

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné

Alena Herman: KÓD NULA

Hvozdenští patří ke zkušeným souborům, kteří ve své minulosti prošli nejednou vrcholovou přehlídkou, ať ve Vysokém nad Jizerou nebo v Hronově. Jejich slavná éra se především traduje pod režijním vedením Dušana Sitka.

Dušan Sitek je však v současné době mimo Hvozdnou, ale ukazuje se, že má za sebe velmi erudovaného zástupce, a to v podobě Aleny Herman, která je zároveň autorkou předlohy výše uvedené hry, její režisérkou a aby toho nebylo málo, tak dokonce i hlavní představitelkou. Na první pohled by se dalo říci, že se honí mnoho zajíců najednou, ale ukazuje se, že se dá mluvit v konečném výsledku o velmi slušně zvládnutém představení.

Alena Herman mluví o své hře jako o sociálním dramatu, které má navíc celospolečenský přesah a má pravdu, neboť otázka postižených dětí je stále aktuální, neboť dnešní uspěchaný a racionálně se tvářící svět vytváří podmínky pro jejich případnou eliminaci. Takže přídomek, který autorka pro svou hru vymyslela, že se jedná tak trochu o sci-fi, se ukazuje jako dávno zaběhlá skutečnost.

Příběh popisuje dva mladé páry, kteří se snaží rozjet své kariéry. Jeden z těchto párů Elen a Sam je však při založení rodiny hendikepován zprávou, že jejich potomek bude vystaven nevyléčitelné nemoci. Elen se dostane do střetu se Samovou matkou Beth, která zastává významné místo v genetickém ústavu a doporučuje Elen okamžité přerušení těhotenství. Elen si však prosadí svou i za

příspěvní svého partnera a dá šanci narození dítěte, v tomto případě syna, který se jmenuje Dan.

Druhý pár Patrick a Mary si vydobudou slušná postavení v celospolečenském žebříčku a i jejich dcera Kate jim dělá radost. Elen se Samem vydávají poměrně velkou část peněz na léčení svého syna, kterému je navíc zákonem zakázáno studovat. Sam pod tíhou odpovědnosti a dalo by se říci i určité osobní vyhořelosti selhává, a když dostane lukrativní nabídku od svého přítele Patricka vést výzkumné středisko v Americe, odchází tak od rodiny, netuše, že v té době je smrtelně nemocná i jeho manželka. Elen se dozvídá od Katy, s níž se náhodně sejde v nemocnici, že již existuje lék, který by měl pomoci vyléčit jejího syna.

Elen se rozhodne na drahou léčbu obětovat své zdravotní pojištění a tím pádem se vystaví tomu, že léčba její vlastní nemoci nemá šanci. Posléze také umírá. Její syn Dan a dcera jejich přátel Kate se do sebe zamilují. Toť velmi stručný obsah této hry, která by navlas vypadla z románů Rosamunde Pilcher nebo Danielle Steele.

Alena Herman totiž jako obě dvě zkušené jmenované autorky, které více méně píšou pro všechny romantické ženy, vykazuje stejný znak, a to všeobjímající víru, že všichni lidé si zaslouží naši pozornost. Proto také tato hra používá na můj vkus až přespříliš větných spojení, jež v běžném životě nepoužíváme a především představitelům Dana a Kate to činí jisté problémy, neboť jejich rozprava se stala pouze deklamováním myšlenek.

Alena Herman odvádí ve své postavě velmi slušný výkon, ale mám pocit, že je daleko jistější ve vypjatých situacích, jako například v rozhovoru s Beth, než v těch trpitelských a bolestínských náladách.

Ostatní protagonisté Aleně Herman zdárně sekundují, především musím zmínit představitelku Beth Milenu Marcilisovou. Chválím scénografii Michala Juříka, ale i výběr hudby a kostýmní složku.

Odcházel jsem z představení zamyšlen a uspokojen. Jsem rád, že jsou mezi námi lidé jako je paní Alena Herman - všeobjímající Don Quijote v sukni. Přeji ji, a potažmo celému souboru, mnoho úspěchů.

Ladislav Valeš

DS Rájec-Jestřebí

Lotte Ingrisch: DÁMSKÉ ZNÁMOSTI

Dámské známosti je hra rakouské autorky Lotte Ingrisch, která se skládá ze čtyř komediálních jednoaktovek, jejichž společným tématem jsou vztahy mužů a žen. Soubor nazkoušel tři aktovky.

Večer ve třech je první z nich. Starší manželé nemají žádný společný zájem. Manželka po večerech nutí manžela, aby jí dělal medium pro její duchařské spády a prostřednictvím vyvolaných duchů historických osobností (např. Napoleon, Bismarck atd.) si tak mohla povídat s někým zajímavým. Jednoho večera se manžel rozhodne být sám sebou. Vytvoří ducha neznámého a odkryje tak krutost a smutek celého jejich vztahu.

V druhé aktovce s názvem Lázeňská promenáda se setkáváme se starým mužem, který si v mládí kvůli zklamání v lásce způsobil sebevraždou trvalou invaliditu, a s jeho ošetřovatelkou, která je zatrpklá a protivná, neboť mládí prožila v lehkomyšlných vztazích, a teď na stáří nikoho nemá, ani manžela ani milence. Postupně se odhalí, že oba byli kdysi milenci. Zdánlivě dobrotivý a laskavý muž ovšem nezapomněl na trpké zklamání způsobené jeho milenkou a pomstí se, že ji shodí do Dunaje.

Vanilkové věnečky mají až hororový ráz. Ovdovělý muž se na hřbitově, kam denně chodí za svou zesnulou chotí, náhodou a ze zvědavosti seznámí s postarší slečnou, která pečuje o sousední hrob. Starý pán je překvapován podrobnostmi, které se dozvídá ze života slečny. Když se posléze ze slečny vyklube dvojnásobná vražednice, je už pozdě zrušit pozvání na kávu.

Je třeba ještě říci, že autorka se snaží inscenátorům pomoci nadmírou scénických a režijních poznámek, které jsou ve scénáři uváděny v závorce téměř u každé repliky. Lze říci, že inscenátorům až vnucuje svoji představu, jak se má její dílo interpretovat. Možná, že v dobrém úmyslu, ovšem opak se ukazuje pravdou, neboť přemíra poznámek spíše zavádí méně zkušené herce i režiséry na scestí. A to se stalo i souboru z Rájce. Byli jsme zahlceni slovy, aniž jsme měli možnost postřehnout, proč a k čemu se tak děje. Herci mluví a mluví, intonují podle předpisu ve scénáři, ale málo jednají nonverbálně, aby více odkryli postoje a zázemí svých postav. Dialogy se tak stávají monotónními, intonovanými zvnějšku, vše je najednou stejně důležité a tudíž stereotypní. K divákovi se tak dostává sdělení o postavách a potažmo i o tématu značně redukované a nepřesvědčivé. I proto se z inscenace vytratil humor.

V diskusi o představení se souborem, se ukázalo, že tvůrci jsou si vědomi chyb, kterých se nevyvarovali, a považují svoji práci jako předstupeň při sbírání zkušeností na další práci s tímto nelehkým žánrem.

Jaroslav Kodeš

Divadelní soubor Ochotnice Otnice

Ray a Michael Cooney: A JE TO V PYTLI! (Tři bratři v nesnázích)

Ray Cooney, britský autor a herec, mistr frašky, spojil v roce 2003 své síly se svým synem Michaelem, též věhlasným komediografem, a napsali poprvé společně divadelní komedii, kterou nazvali Tom, Dick a Harry, která se u nás uvádí pod názvy Tři bratři v nesnázích nebo A je to v pytli! Hra měla mimořádně úspěšnou premiéru v Londýně. Ta tři jména v názvu jsou jména tří bratří, kteří žijí v současném Londýně. Vlastní příběh, plný humorných záměn a dramatických zvrátů, se odehraje během několika hodin. Začíná jednoho rána, kdy mladí manželé, Tom a Linda, s napětím očekávají pracovníci z úřadu pro adopci dětí, která má rozhodnout o tom, zda mají manželé pro adopci potřebné předpoklady. Sotva hodinu před příchodem úřednice a nadále i po jejím příchodu musí čelit nečekaným problémům, pramenícím z pašovaných cigaret a alkoholu, z uprchlíků, kteří se ocitnou v jejich bytě, z pytle plného částí lidských těl dovezeného z pitevny, v níž pracuje jeden z bratří. Většinu komplikací mají na svědomí Tomovi bratři se svými „geniálními nápady“, jak pomoci svému bratrovi.

Tuto komedii si jako druhou v pořadí po obnově divadelní činnosti v obci zvolil k nastudování divadelní soubor Ochotnice z Otnice. Již tak komplikovaný příběh, s neskutečným množstvím dějových zvrátů a záměn, režisér souboru Radek Mezulánik zmnožil o další osoby, přinášející další zvraty a komplikace. Kromě toho londýnskou dislokaci zaměnil a příběh zasadil do našeho prostředí, jmenovitě do Brna. Změny doznaly i jména oněch tří bratří a také národnost uprchlíků. Méně by bezesporu bylo více a změna dislokace by nevyvolávala otázky po logice některých reálií. To však není hlavní problém inscenace.

Hlavní problém se jeví v míře schopnosti herců zpracovat své herecké party tak, aby sdělování neprobíhalo pouze ve slovní rovině, ale plnohodnotně. Zejména v komediálních žánrech je zapotřebí, aby přijaté informace, fakta a impulsy byly zpracovány hereckým výrazem v tzv. fázi hodnocení a plánu. Aby divák např. prostřednictvím hereckých nonverbálních prostředků odečetl, jak se informace etc. dramatické postavy dotkla a že našla řešení, jak novou situaci řešit. Tyto fáze

hodnocení a plánu jsou většinou vpravdě živnou půdou humoru, méně již replika, která následuje. Samozřejmostí by měla být i srozumitelnost slovního jevištního výrazu.

Tento klíčový problém inscenace se týká především představitele hlavní role, ale i dalších. Nejméně pak Romana Svobody v roli Tobíáše, Jitky Novotné v roli Policistky a Zdeňky Křivánkové v roli Paní Partykové.

Otázkou je uchopení role Tadeáše Filipem Mezuláníkem. Jeho pohybové kreace jsou sice obdivuhodné, jsou však takříkajíc „z jině opery“. Traktování postavy jako nezvladatelného šílence se odchyluje od předlohy autorů a sotva přispívá ke kýženému vyznění příslušných situací.

Ke zvážení je nelogické zařazení taneční kreace a veselí utečenců v situaci, kdy přichází informace, že právě přijel mafián Boris, aby si s nimi vyřídil účty. Stejně tak je na zvážení jednání (chování) představitelky utečence Andreje a Lindy, manželky Tomáše, vůči úřednici Partykové před závěrem hry.

Záměna zvedající se pohovky, do jejíhož úložného prostoru je uklizen Andrej, za skříň, není nejvýhodnějším řešením. V představení navíc nastal technický problém (dveře skříně se neotevíraly) a z předepsaného gagu nezůstalo nic. Při rozpravě se souborem bylo hovořeno o řadě dalších nuancí a dílčích problémů, jejichž řešení by inscenací mohla povýšit.

Jednoznačným kladem inscenace je scénografie, jak její scénická, tak kostýmní složka, které soubor věnoval značnou pozornost.

Suma sumárum: U vědomí skutečnosti, že se jedná teprve o druhou inscenaci de facto nově vzniklého souboru, je třeba smeknout klobouk nad odvážnou a kvalitní dramaturgickou volbou hry, jejíž realizace si vyžaduje značnou divadelní erudici. A také nad tím, že se soubor s nelehkým úkolem v rámci svých možností vypořádal se ctí. S úkolem, který by nebyl snadno realizovatelný ani pro daleko zkušenější tvůrce.

Milan Strotzer

Divadelní soubor Osvětové besedy Velká Bystřice

Jiří Teper: ČERT A KÁČA

První představení 31. Hanáckého divadelního máje 2017 určené dětskému publiku uvedl Divadelní soubor Osvětové besedy Velká Bystřice. Zahrál známou lidovou pohádku Čert a Káča, jejíž textovou předlohu napsal na motivy písemného záznamu Boženy Němcové Jiří Teper, současný český žurnalista, divadelník, básník a textař. Teperova hra patří k nemnoha zdařilým dramatizacím pohádek. Ve svém jádru se neodklání od verze zapsané Němcovou, převádí prozaický text do dramatického tvaru, v němž jsou důsledně provazovány jednotlivé linie příběhu tak, aby bylo dosaženo jednoznačného tematického vyznění. Teperův text má vytríbený jazyk a nepostrádá potřebnou dávku humoru.

Z výše napsaného je zřejmé, že si soubor, jehož režijního vedení se ujali pánové Jakub Denk a Pavel Dorazil, zaslouží pochvalu za dramaturgickou volbu. Škoda jen, že nevyužili textovou předlohu bezesbýtku. Obsahuje totiž zpívané pasáže na hudbu Antonína Hlavičky, přičemž písňové texty nejsou jen ilustrativního charakteru, ale jsou dějotvorné či přinášejí další významy tak, jak to bývá obvyklé u dobrých muzikálů.

Bohužel, pochvalou dramaturgické volby se klady inscenace takřka vyčerpávají. Je třeba však ještě připojit, že má soubor k dispozici dobré typové obsazení, v němž dominuje Jitka Doležalová. Její Káča vyzařuje energii, která je pro ztvárnění role nezbytná.

Jevištní provedení hry zůstalo v rovině reprodukce textu, a to ještě částečné. O interpretaci hovořit nelze. Chybí důsledná výstavba jednotlivých dramatických situací, o celku inscenace nemluvě. Ruku v ruce s tím chybí vybudování vztahů mezi dramatickými postavami. Tím dochází mj. k nezdůvodněným prolukám v dialogích, vážne tak tempo a rytmus inscenace. Vše zůstává více méně na slovním sdělování. Namnoze chybí alespoň základní logické a významotvorné aranžmá postav na jevišti. Není akcentováno důležité a upozaděno méně důležité či nepodstatné. Vše jakoby bylo provedeno tzv. „na první dobrou“, bez dalšího hledání jevištních možností, hledání hereckého a scénického výrazu. Ostatně, to se týká i scénické a kostýmní výpravy. Výjimkou jsou tu pouze kostým a maska postavy Lucifera, jimž byla naopak věnována nemalá péče, která přinesla skvostný výsledek. Problematické a zdoluhavé byly i přestavby, což souvisí s nenalezením adekvátního scénografického řešení.

Věřím, že uvedené problémy budou chápány ne jako výtky začínajícím režisérům, ale jako upozornění na to, co by bylo dobré při práci na inscenaci mít na zřeteli.

Milan Strotzer

Klub dětského diváka: ČERT A KÁČA

Na úvod první společné reflexe Klubu dětského diváka odpovídaly děti na mé otázky.

Chce se ti o zhlédnutém představení mluvit? 8 ano, 3 ne

Šel by ses na představení podívat ještě jednou? 7 ne, 4 ano

Doporučil bys představení svému kamarádovi? 7 ano, 4 ne

Zaujalo představení ostatní diváky v sále? 11 ano

Všechny děti z Klubu pohádku o čertovi a Káče už znaly. Při společném převyprávění děje pohádky děti charakterizovaly jednotlivé postavy:

Káča: na začátku nafoukaná, namyšlená a chamtivá, pak už nebyla drzá a měla nápady.

Čert: nebylo mu rozumět, jako by mluvil cizí řečí.

K ostatním čertům se děti vyjádřily: nedávali do toho energii. Jen Lucifer byl výrazný, strhl na sebe pozornost, byl vtipný a pohádkový. Kníže se správcem byli tlustí, což bylo dobře, protože to vyjadřovalo jejich životní styl, že mají hodně peněz a jídla.

Děti by uvítaly, kdyby scénografická složka inscenace byla více nápaditá, v pekle více nepořádku, aby byl znát rozdíl, když čerti peklo museli uklidit, a prostředí zámku by mohlo být také více bohatší.

Na závěr slovní reflexe děti vymyslely nový název představení:

Čert a Káča aneb

- Káča a čert	- Drzá holka z vesnice
- Káča vládne nad pekle	- Káčopolka
- Pekelné tancování	

Zdeňka Gregorová

Morkovští ochotníci

Marie Tesař: VYKRADAČI HROBŮ

Morkovští ochotníci nenechali nikoho na pochybách, že se po skončení jejich inscenace bude dlouze a dlouze diskutovat. A bylo také o čem.

Hrou Vykradači hrobů, kterou napsala Marie Tesař ve své vrcholné formě, tentokráte míří do vyšších pater dramaticko-literární autorské tvorby. Autorka svoji hru traktuje jako „noir“ příběh, tedy temný příběh s prvky detektivního a hororového žánru, ale zároveň do hry vsunuje (někdy záměrně či z čiré radosti zmást své diváky) jisté konotace nebo odkazy na slavná literární a filmová díla. Nadarmo se postava nakladatele nejmenuje Woland, tedy jednoznačně postava z románu M. Bulgakova Mistr a Markétka, a takto bychom mohli pokračovat od postavy k postavě a v místech, kde si nejsme docela tak jistí, nám ponechává Marie Tesař dostatek prostoru k vytváření si svých vlastních dedukcí, například v postavě beznadějného trouby, který je téměř oblečen jako tibetský mnich, jeho tvář je do zlatova usměvavá a jeho chování je, slovy Karla Poláčka, spořádaných mravů. Co je tedy v současném světě slušný a spořádaný jedinec? Odpověď: beznadějný trouba.

Samotný příběh by byl zcela banální, byla by to pouze hříčka, kdyby neměl tolik matoucích odboček. Příběh, který vypráví o snaze matky Marie (nebo svatá panenka Marie, či samotná Marie Tesař?) vydat svůj román, který je pro ni nesmírně důležitý, nakladatel to zpočátku odmítá, ale když se posléze dovídá, že se v románě píše i o něm, dává Marii jistou šanci a rozhodne se dílo přečíst. Diváci pak sledují skrze psací stroj, jak Marie vdechuje život svým postavám z románu do té doby, než je samotná Marie zavražděna. V druhé polovině hry se ujímá spisovatelské taktovky samotný Woland a rozjíždí svoji pekelnou jízdu. Na scénu přichází syn Marie Hercul (Poiret? Phillipe Marlowe?), který je detektiv a začíná pátrat po tajemné smrti své matky. V závěru samotného příběhu se v příznačné scéně setkává Hercul spolu se svými sourozenci s Wolandem u hrobu své matky. Krátce před tímto setkáním Woland umlátí lopatou prostého vykradače hrobu Mariana. Diváci jsou pak vystaveni otázkám – je skutečně v tomto hrobě pohřbena Marie (Marie Tesař?) a ukončila tak literární činnost? Pravděpodobně ne! A kdo je pravý vykradač?

Pokud se mám rozhodnout pro samotnou textovou část předlohy nebo její dramatizaci, jsem rozhodně pro textovou část, která je opravdu kvalitní a velmi mne zaujala a upřímně pobavila.

Při budování samotné dramatizace ale Marie Tesař jako režisérka už nebyla až tak důsledná a zůstala na poloviční cestě. Spousta gagů, slovních hříček a nápadů nebyla dotažena až do konce a prosvištěla jevištěm tak, že to divák v mnoha případech ani nepostřehl. Jakoby se soubor ostýchal větší vynalézavosti při inscenování již tak složitého a sofistikovaného dílka.

Jsem přesvědčen, že soubor by pak při větší invenčnosti nabyl na obrátkách, gradaci a možná i přehlednosti. Nicméně suma sumárum jedná se o pozoruhodný počin, který si na poli amatérského divadla zaslouží zvýšenou pozornost.

Nechť Marii Tesař slouží zdraví a přejeme jí mnoho literární a posléze i režijní invence.

Ladislav Valeš

Říše loutek Kroměříž

Pavel Vašíček: O KOUZELNÍKU ČERNÉM KLOBOUKU A BAREVNÉM MÍČI

Druhou soutěžní pohádku letošního Hanáckého divadelního máje přivezl do Němčic nad Hanou loutkářský soubor Říše loutek z Kroměříže. Její název je O kouzelníku Černém klobouku a barevném míči. A nejedná se tak úplně o klasicky interpretovaný pohádkový příběh podaný loutkářskými postupy, ale o jakousi interaktivní hru s dětským publikem, prováděnou na pozadí hledání barevného míče, který ukořistil Černý klobouk. Dvojice herců, které vévodí osobnost Jiřího Lisého, zve na scénu děti, aby si tam s nimi společně hráli, putovali a překonávali nástrahy, které jim do cesty staví Černý klobouk. K této společné hře jim především slouží Polykarpova dřevěná stavebnice, kterou dobře známe z mateřských škol. A samotná pohádka je také jednoznačně určena pro děti této věkové skupiny. Souhrnně řečeno, loutek je v představení málo, zásadní je pouze Černý klobouk. Ostatní předměty použité na scéně slouží ke hře pro děti, aby z nich stavěly domy, mosty, lodě, vlaky, atd. Vše se děje nenásilnou a hravou formou. Ovšem podmínkou je klasická třída v mateřské škole, kde je malý počet diváků – spoluhráčů a kde se všichni mohou zapojit do společné hry. Přemístíme-li tento subtilní tvar do klasického kukátkového jeviště, objeví se problémy slyšitelnosti po celém hledišti, nemožnost zapojit všechny děti do hry, velký počet diváků, kteří spíše ruší, než spolupracují, zdlouhavé příchody dětí z hlediště a nazpátek, nutnost použít asistenty, aby děti z jeviště nespadly atd. To vše je pak

na závadu při vnímání jinak velmi příjemného tvaru. I přes tyto výtky, musím říci, že oba herci v rolích jakýchsi průvodců dětí při putování obstáli, a že dvěstěhlavý dav zvládali nadmíru dobře. A za to jim patří velký dík.

Jaroslav Kodeš

Klub dětského diváka: O KOUZELNÍKU ČERNÉM KLOBOUKU A BAREVNÉM MÍČI

Reflexi druhého představení adresovaného dětskému divákovi jsme opět začali zodpovězením otázek:

Chce se ti o zhlédnutém představení mluvit? 7 ano, 3 ne

Šel by ses na představení podívat ještě jednou? 2 ne, 8 ano

Doporučil bys představení svému kamarádovi? 8 ano, 2 ne

Zaujalo představení ostatní diváky v sále? 10 ano

Pak mi děti prostřednictvím slovních asociací sdělily své dojmy a pocity z představení. Děti se rozdělily na dvě skupiny, jedna byla k představení poměrně kritická, a ta druhá, ve které byly spíše starší děti, zhlédnuté představení velmi obhajovala. Vznikla i zajímavá diskuse, zda komunikace s diváky, která byla podstatnou součástí představení, do divadla patří nebo ne. Děti se shodly, že divadlo je komunikací mezi jevištěm a hledištěm. Děti ocenily trpělivost, s jakou herci zvládaly zapojení tak početného publika. Podle nich si malé děti, které byly diváky, představení užily. Představení je rozveselilo, udělalo jim radost, bylo pro ně zážitkem.

Jako nový název představení děti vymyslely:

O kouzelníku Černém klobouku a barevném míči:

- Cesta za barevným míčem
- Dobrodružství barevného míče
- Neposlouchejte klobouk
- Pohádka o barevném míči

Zdeňka Gregorová

Bodlák Bernacké Ochotnické Divadlo

Ernest Bryll: MALOVANÉ NA SKLE

Bernačtí se pochlapili a na přehlídku do Němčic přivezli hru, která je bezmála stará téměř padesát let a stále patří ke skvostům hudební a muzikálové tvorby. V drtivé většině se hraje na profesionálních jevištích a amatéři si na ni troufají pouze tehdy, pokud se cítí zvládnout všechny důležité složky této náročné inscenace. To znamená hudební složku, v mnoha případech živá muzika (Bernačtí použili hlasový záznam a nebylo to na škodu), podporována zpěvy a tady musím zdůraznit, že ten vycházel souboru na sto procent. Bylo radostí a zážitkem poslouchat všechny pěvecké vstupy. Některé mi ještě doznívají v uších při psaní této reflexe. Druhá důležitá složka je choreografie a pohyb, ten už byl slabší. Pan režisér se omezil na jakési vsazování a řazení herců do různých sestav v rámci působivé a žánrové scény na podkladu téměř lidového a barokního divadla. V mnoha případech pěvecké číslo marně volalo po větší svobodě tanečních vstupů. Domnívám se, že by to značně osvěžilo celkové vyznění kvality inscenace. Kupodivu více nepřesnosti bylo ve třetí složce, a to na poli činoherního herectví. Domnívám se, že by bylo záhodno pojednat společně vstupy Anděla a Čerta, nedochází mezi nimi téměř k žádnému jiskření, natož k vzájemnému souboji. Pokud by tomu tak bylo, tak by Smrt v podání Gabriely Malinčíkové jako konečného arbitra o rozhodování života a smrti vyzněla naprosto jinak, uvolnila by se cesta k humoru, po kterém se také volalo ve větší míře.

Starší část souboru, především představitelé četníků, je v mnoha případech o vteřinku pomalejší při citování svých replik, ale v některých případech se to týká i představitelů zbojníků. Líbil se mi představitel Dovypravovače Jiří Šimíček, který přesně traktoval svoji roli.

I přes tyto výtky působilo představení sympaticky a jako celek, neboť soubor k tomuto dodal ještě jako bonus další složku, a to opravdovost, upřímnost a čistou radost z pospolitosti. A to opravdu není málo.

Ladislav Valeš

Klub dětského diváka: PŘÍBĚH MAUGLÍHO

Reflexi posledního představení adresovaného dětskému divákovi jsme opět začali zodpovězením otázek:

Chce se ti o zhlédnutém představení mluvit? 7 ano, 3 ne

Šel by ses na představení podívat ještě jednou? 1 ne, 9 ano

Doporučil bys představení svému kamarádovi? 10 ano

Zaujalo představení ostatní diváky v sále? 10 ano

Na otázku, kterou z postav by si děti rády zahrály, nejvíce zmiňovaly postavu medvěda Balú, protože byl energický a radostný. Velice se dětem líbily kostýmy a také jednoduchá a funkční scénografie. Ocenily také hudbu, která při přestavbě odváděla divákovu pozornost od dění na jevišti. Připomínky byly k hořící větvi a k setkání Mauglího s ohnivým živlem. Dále si děti povšimly toho, že Šerchán byl pojmenován jako tygr, ovšem kostýmem to byl jaguár.

Příběh Mauglího aneb:

- Cesta do vesnice
- Cesta džunglí

Jitka Hanáková

Divadelní spolek Bratří Mrštíků Boleradice

Karolína Světlá, Pavel Ondruch: Kříž u potoka

Divadelní spolek Bratří Mrštíků z Boleradic uzavřel svým představením - dramatisací románu Karolíny Světlé Kříž u potoka důstojně 31. ročník Hanáckého máje v Němčicích nad Hanou 2017. Román z roku 1868 zachycuje obraz krajiny a lidí v Podještědí, kam se autorka uchýlila po smrti své jediné dcery. Světlá se nechala inspirovat reálným příběhem, který poznala z vyprávění známých, a místo děje popsala podle skutečných prostředí. Hlavní hrdinkou je Eva, která odmítá lásku muže, který ji miloval, a snaží se napravit svého sobeckého manžela. Vede ji k tomu touha splnit nějaké vyšší poslání – boží úkol. Je rozhodnuta zlomit kletbu, kterou na rod Potockých uvalila jejich prabába Józka. Od té doby nikdo z potockých neměl štěstí v lásce, ani v manželství. Kletbu lze zlomit věrnou láskou k někomu z Potockých. Evě se to navzdory útrapám, které ji stíhají, nakonec podaří.

Boleradičtí zvolili jako textovou předlohu pro svou inscenaci dramatizaci Pavla Ondrucha, kterou napsal pro pražské Divadlo Na Prádle a také ji zde režíroval. Ondruchova divadelní adaptace románu je jeho značným zestručněním a zjednodušením. Mění a vypouští některé podstatné reálie příběhu, eliminuje a také zaměňuje postavy, dílem i jejich charakteristiky. Naproti románové předloze klade spíše otázky po smyslu sebeobětování ve jménu ideje, po oprávněnosti cítit se vyvolenými a další s nimi spjaté.

Inscenace v režii Ivy Kahounové stojí na dobrém typovém obsazení, na schopnosti herců jednat slovem, na vybudovaných situacích a použitých výrazových prostředcích, umožňujících tempo-rytmické členění hry. Režie dospěla k čistému inscenačnímu tvaru na pomezí epického divadla a dramatu. Scénická výprava Jany Kahounové vytváří potřebný prostor pro herecké jednání. Je pojednána jako stavebnice, z níž lze vytvořit a označit jednotlivá prostředí, v nichž se příběh hry odehrává, navíc umožňuje uplatnit symboliku kříže. Neutrálně pojednaná stavebnice je doplněna realistickým dobovým stolem. Kostýmní složka pracuje s atributy dobovými i současnými.

Obtížný úkol ztvárnit veskrze kladnou postavu Evy zvládla velmi dobře Jana Kahounová. Výraznou postavu vytvořila Jana Glocová při ztvárnění role Maříčky. Zaujali i Juraj Háder v roli Štěpána Potockého a Štěpánka Veselá jako Zuzana, mladičká vdova po mlynáři.

Navzdory všem premisám, daným hereckou vybaveností souboru a poučenou režii, vyznívá inscenace, a to především ve svém závěru, tezovitě. Je to vlivem dramatizace, která okleštěním příběhu výchozí předlohy Karolíny Světlé neumožňuje vpravdě živoucí výpověď. Týká se to především ústřední dvojice postav Evy a Štěpána Potockých. Herci nemají dostatek příležitostí k tomu, aby vystavěli své role a došli v nich k uvěřitelnému vyústění a završení. Proces jejich jednání a přerodu není zkrátka na čem uhrát. Přesto jsme byli přítomni působivému divadelnímu počínu, založenému na dnes neobvyklé dramaturgické volbě.

Milan Strotzer

Závěrečné slovo poroty

Jednatřicátý ročník Hanáckého divadelního máje je u konce. Jaký byl a co přinesl na poli divadelním? V první řadě uvedu jen výčet představení. Osm soutěžních inscenací ucházejících se o postup na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim 2017 a letos jen dvě inscenace soutěžící o zařazení do programu rakovnické Popelky. Z hlediska prostého počtu představení ústup proti minulému ročníku. Především na poli pohádek.

Dramaturgická skladba nabídla světovou klasiku, muzikál, dramatizaci české historické prózy, tři komedie ze současnosti, ale hlavně hned tři autorské texty, které byly napsány speciálně pro vlastní soubory. Vesměs se jednalo o texty dobré a ještě lepší. A to i v linii textů pro děti. Nikde jsme nemuseli konstatovat, že by šlo o text podprůměrný či o takzvaný škvár. A je potěšující, že byt převažoval komediální žánr, pár souborů se nebálo inscenovat i vážnou věc. Ale hlavně je tu jednoznačný záměr nejen pobavit, ale i sdělit myšlenku, téma. Ukazuje se, aspoň podle mé zkušenosti z posledních tří let zde, ale i na jiných přehlídkách, že dramaturgie vesnických souborů je uvážlivější a že neustálé omílání toho, že kvalitní dramaturgie je základem dobrého představení, padá na úrodnou půdu.

Inscenační výsledky, jako každoročně, byly různorodé a nevymykají se výsledkům v jiných letech. Snad jen ročník HDM 2015 byl výrazně nadprůměrný. Ten soubor, v jehož řadách pracuje šikovný, poučený a kreativní režisér, má jednoznačně navrch nad tím souborem, kde režisér chybí. Inscenace, které jsme letos doporučili, či nominovali, se takovými režiséry mohou chlubit. Na druhé straně je nutno říci, že režie se ani v těchto inscenacích nevyvarovala dílčích chyb, které jsou rázu koncepčního, stejně tak jako dramaturgického. A někdy jde jen o problémy čistě organizační, které v průběhu zkoušek ovlivnily samotný výsledný tvar. Neboť režisér bývá v ochotnických souborech velmi často dramaturgem, producentem jako produkčním, hercem, scénografem a mnohdy i výrobcem kulis a kostýmů. Trochu mnoho na jednu hlavu a ruce, že? Nicméně obecně lze říci, že spojení dobré dramaturgie s kvalitní režii znamená tandem, ve kterém je potenciální síla dosáhnout na zdařilé představení. Ovšem ještě jsem se nezmínil o třetím do party. A to je herec.

O dobré herce i herečky, a to i o ty začínající, není na ochotnických prknech v našich zeměpisných šířkách nouze. V každém souboru je najdeme. Bylo tomu tak i na letošním HDM. Snažili jsme se je ocenit, upozornit na jejich výkony jak při besedách po představeních, tak i v oficiálních výsledcích. Herecký výkon je ovlivněn mírou talentu každého jedince, ovšem do značné míry také tím, jak

kvalitní literárně-dramatický potenciál skýtá každá jednotlivá role. I s tímto fenoménem jsme se tu setkali a na něj upozornili. Ovšem ani výborný scénář se bez promyšlené režie nebo dobrých herců neobejde. Neboť podcenění jakéhokoli ze tří základních stavebních kamenů každé inscenace se ve výsledku projeví méně zdařilou inscenací.

Vážení účastníci HDM 2017, a to od souborů až po pořadatele, jménem poroty vám děkuji, že jste každý z vás přispěl mírou větší či menší k tomu, že přehlídka má stále vysoký kredit mezi amatérskými divadelníky. Kredit, který si udržuje už po několik desetiletí. Díky. A napřesrok na shledanou.

Jaroslav Kodeš

VÝSLEDKOVÁ LISTINA HANÁCKÉHO DIVADELNÍHO MÁJE NĚMČICE NAD HANOU 2017

Čestná uznání HDM 2017

v kategorii dětských představení

DS Osvětové besedy Velká Bystřice v inscenaci hry Jiřího Tepera

Čert a Káča

Jitce Doležalové za roli Káči

Čestná uznání HDM 2017

V kategorii představení pro dospělé

Divadlo BLIC, z.s. Ostrožská Nová Ves v inscenaci hry

Ivana Helmicha Nahé Slovácko

Adrianu Gabrhelovi za roli Jarina

Ivanu Helmichovi za autorský podíl na textu

DS J.K. Tyl Brodek u Přerova v inscenaci hry Oscara Wilde

Jak je důležité mít Filipa

Evě Šmídové za roli Gvendolíny

Anetě Klvaňové za roli Cecílie

Jiřímu Procházkovi a Evě Šmídové za scénu k inscenaci

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné, z.s. v inscenaci hry Aleny Herman
Kód nula

Aleně Herman za roli Elen

Kroužku divadelních ochotníků ve Hvozdné za inscenaci

**Divadelní spolek v Rájci – Jestřebí v inscenaci hry Lotte Ingrisch Dámské
známosti**

Františku Alexovi za roli Vrchního stavebního rady

Ochotnice Otnice v inscenaci hry Ray a Michale Cooney

A je to v pytli

Romanu Svobodovi za roli Tobiáše

Jitce Novotné za roli Policistky

Zdeňce Křivánkové za roli paní Partykové

Morkovští ochotníci v inscenaci hry Marie Tesař

Vykradači hrobů

Danielu Přecechtělovi za roli Nakladatele Wolanda

BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo z.s. v inscenaci hry Ernesta Brylla
Malované na skle

Zdeňku Klosovi za režii

Jiřímu Šimíčkovi za roli Dovypravovače

Tomáši Papákovi za roli Janíka

Jarmile Horutové za roli Anděla

DS Bratří Mrštíků Boleradice v inscenaci hry Pavla Ondrucha Kříž u potoka

Štěpánce Veselé za roli Zuzany

Juraji Háderovi za roli Štěpána

CENY HDM 2017

V kategorii dětských představení

**Říše loutek Kroměříž v inscenaci hry Pavla Vašíčka O kouzelníku Černém
klobouku a barevném míči**

Loutkářskému souboru Říše loutek Kroměříž za interaktivní představení pro děti
předškolního věku

Cenu věnoval: DS Na štaci, z.s. Němčice nad Hanou

Říše loutek Kroměříž

CENY HDM 2017

V kategorii představení pro dospělé

**DS J.K. Tyl Brodek u Přerova v inscenaci hry Oscara Wilde
Jak je důležité mítí Filipa**

Miroslavě Janíkové za kostýmy

Cenu věnovalo: Elektro - Jana s.r.o., Němčice nad Hanou

**Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné, z.s. v inscenaci hry Aleny Herman
Kód nula**

Aleně Herman za text hry

Cenu věnovalo: V.H.P. Ivanovice na Hané s.r.o.

Michalu Juříkovi za scénografii inscenace

Cenu věnoval: MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou

Davidu Langerovi za roli Sama

Cenu věnovala: Drogerie Navrátil Němčice nad Hanou

Morkovští ochotníci v inscenaci hry Marie Tesař

Vykradači hrobů

Marii Tesař za text hry

Cenu věnovala: Poslankyně Evropského Parlamentu Olga Sehnalová

**BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo z.s. v inscenaci hry Ernesta Brylla
Malované na skle**

Souboru BODLÁK Bernacké ochotnické divadlo z. s. za pěveckou složku

Cenu věnoval: MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou

Šárce Šimíčkové za kostýmy

Cenu věnoval: MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou

Bernackému Ochotnickému divadlu BODLÁK za inscenací hry

Cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

DS Bratří Mrštíků Boleradice v inscenaci hry Pavla Ondrucha Kříž u potoka

Janě Kahounové za roli Evy

Cenu věnovala: Drogerie Navrátil Němčice nad Hanou

Janě Glocové za roli Mařičky

Cenu věnovala: Drogerie Navrátil Němčice nad Hanou

Čestná cena ředitelky HDM 2017

Divadelnímu spolku Ochotnice Otnice za nastudování inscenace hry A je to
v pytli!

Cenu věnoval: DS Na štaci, z.s., Němčice nad Hanou

Ceny přípravného výboru za nastudování inscenací

Divadlu BLIC z.s. Ostrožská Nová Ves

Cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr Němčice nad Hanou

DS Osvětové besedy Velká Bystřice

Cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr Němčice nad Hanou

Divadelnímu spolku v Rájci – Jestřebí

Cenu věnovala: Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr Němčice nad Hanou

Cena klubu Dětského diváka získala

Říše loutek Kroměříž

za inscenaci hry O kouzelníku Černém klobouku a barevném míči

cenu věnovalo: Železářství – Domácí potřeby, Oralovi

Cena diváka 2017 získal

Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné, z.s.

Za inscenaci hry Kód nula

Cenu věnovalo: Město Němčice nad Hanou

NOMINACE A DOPORUČENÍ NA NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY

Odborná porota 31. HDM 2017 doporučuje do programu Národní přehlídky amatérského divadla Popelka Rakovník 2017

Loutkářský soubor Říše loutek Kroměříž s interaktivní inscenací O kouzelníku Černém klobouku a barevném míči

Odborná porota 31. HDM 2017 doporučuje do programu Národní přehlídky venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim Vysoké nad Jizerou 2017 tyto soubory a jejich inscenace:

Druhém místě

**Divadelní spolek bratří Mrštíků Boleradice
s inscenací Kříž u potoka**

Prvním místě

**Kroužek divadelních ochotníků ve Hvozdné
s inscenací Kód nula**

Nominuje do programu Krakonošova divadelního podzimu 2017

Bernacké Ochotnické divadlo BODLÁK s inscenací Malované na skle

BODLÁK Bernacké ochotnické divadlo z. s.

DS Bratří Mrštíků Boleradice

Výsledky divácké soutěže

SOUBOR	INSCENACE	Celkové hodnocení
DS Divadlo BLIC, z. s. Ostrožská Nová Ves	Nahé Slovácko	2,7453
DS J. K. Tyl Brodek u Přerova	Proč je důležité mítí Filipa	2,9125
KDO ve Hvozdné, z. s.	Kód nula	2,9667
DS v Rájci-Jestřebí	Dámské známosti	2,1014
Ochotnice Otnice	A je to v pytli!	2,7123
Morkovští ochotníci	Vykradači hrobů	2,7447
BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo	Malované na skle	2,9615
DS Bratři Mrštíků Boleradice	Kříž u potoka	2,8352

Přehled návštěvnosti

SOUBOR	INSCENACE	POČET DIVÁKŮ
DS Divadlo BLIC, z. s. Ostrožská Nová Ves	Nahé Slovácko	128
DS J. K. Tyl Brodek u Přerova	Proč je důležité mítí Filipa	109
KDO ve Hvozdné, z. s.	Kód nula	46
DS v Rájci-Jestřebí	Dámské známosti	96
Ochotnice Otnice	A je to v pytli!	105
DS Osvětové besedy Velká Bystřice	Čert a Káča	170
Morkovští ochotníci	Vykradači hrobů	199
Říše loutek Kroměříž	O kouzelníku Černém klobouku a barevném míči	140
BODLÁK Bernacké Ochotnické Divadlo	Malované na skle	128
Žáci LDO ZUŠ Němčice nad Hanou	Příběh Mauglího (nesoutěžní představení)	133
DS Bratři Mrštíků Boleradice	Kříž u potoka	156
CELKEM		1410

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ ANDERSENOVA HVĚZDIČKA

Vítězové literární soutěže Andersenova hvězdička byli slavnostně vyhlášeni ve středu 3. května před představením Čert a Káča, které bylo určeno dětskému divákovi. Před zraky svých kamarádů a spolužáků tak převzali ceny od odborné poroty ve složení Naďa Tesaříková, Jitka Hanáková a Antonín Ošťádal. V letošním roce se nám na téma „Můj sen“ sešlo 72 prací ze dvou základních škol: ZŠ Němčice nad Hanou a ZŠ E. Beneše v Písku. Přestože hodnocení nebylo snadné, vybrala porota 12 nejlepších mladých spisovatelů ve třech kategoriích: 1. kategorie (1. – 3. třída), 2. kategorie (4. – 6. třída), 3. kategorie (7. – 9. třída).

SEZNAM VÍTĚZŮ:

I. KATEGORIE (1. – 3. třída)

1. místo: **Zuzana Ježková**
2. místo: **Kristýna Křivánková**
3. místo: **Jan Perknovský**

II. KATEROGIE (4. – 6. třída)

1. místo: **Vanesa Valášková**
2. místo: **Adéla Špačková**
3. místo: **Nikola Kuchaříková**

Čestné uznání: **Lukáš Vaculík**

III. KATEGORIE (7. – 9. třída)

1. místo: **Martin Kyselák, Adriana Kotulová**
2. místo: **Michaela Vosičková, Michaela Sitterová**
3. místo: **Josef Suchoň**

UKÁZKY VÍTĚZNÝCH PRACÍ:

Představy

Chtěl bych býti pekařem,
péci vdolky v peci.
Chtěl jsem říci lékařem
a pomáhati přeci.

Co tak třeba učitelem,
to bych zvládl taky!
Nebo třeba manažerem
a brát peněz mraky.

Mohl bych býti uklízečem,
střídat v ruce metle.
Nebo býti bankéřem
a sedět si v teple.

Být dobrým krejčím,
šít zlaté šaty,
ještě lepším šachistou,
co umí dávat maty.

A co třeba kuchařem,
získat Mischelinskou hvězdu.

Olympijským sportovcem?
V obřím lyžařském sjezdu.

Na stanici policistou,
mával bych a pískal.
A pak třeba bezdomovcem,
snad bych něco získal.

Doufám, že ze mě bude papež,
žít si pěkně v Římě.
Kázat lidem nepokradeš,
a plavati ve víně.

Voják, to je to povolání,
míti v ruce zbraně,
nebo býti prezidentem
a neplatit daně.

Moje slova jsou zatím planá,
ještě jsem žákem 8. A - a snad
nebude moje snaha - marná
a splní se mi - co si budu přát.

Martin Kyselák, 8. A

O dvou polštářích

V jednom obchodě s nábytkem ležely na posteli dva kouzelné polštáře. Jeden zlý a jeden hodný. Maminka malé holčičky šla jednou do toho obchodu a jeden z nich koupila. Byl to ale zrovna ten zlý. Maminka ho položila své holčičce do pokoje na postel. Na zlém polštáři se vždycky zdály jen zlé sny. Holčička se moc bála a každé ráno s hrůzou vyprávěla své noční můry. Mamince to bylo dost divné a chtěla zjistit, čím to je. Byla noc a holčička zrovna spala u babičky, když polštář začal mluvit. Říkal: „To jsem ale zlý, všem lidem zkazím celou noc a ráno.“ Maminka ho slyšela a divila se.

Když se vrátila holčička od babičky, tak jí to všechno pověděla. Hned spolu ten zlý polštář vyhodily.

Druhý den šly zase do toho obchodu pro nový polštář a tentokrát naštěstí už koupily ten hodný.

Když přišly domů, hned první noc se holčičce zdál moc pěkný sen. A tak už to pak bylo pořád.

Kristýna Křivánková, 2. A

Ještě jednou bychom rádi poděkovali všem žákům, kteří se letošního ročníku literární soutěže zúčastnili a dali nám možnost nechat se vtáhnout do jejich světa snů a fantazií. Každá z prací byla osobitá a měla v sobě jisté kouzlo, ovšem vyhrát mohli opravdu jen ti nejlepší. Na závěr tedy gratulujeme vítězům a na další práce se těšíme v následujícím roce 2018!

Za porotu Andersenovy hvězdičky Jitka Hanáková

SOUTĚŽ MATEŘSKÝCH ŠKOL

Výtvarná soutěž, do které se zapojilo osm mateřských škol na téma pohádky „O kocouru Mikešovi“, již zná svého vítěze. Mateřské školy vytvořily výtvarné práce, které byly instalovány ve foyer sálu kina OKO a o vítězi soutěže rozhodovali členové hostujících souborů. Letos se **vítězem soutěže stala mateřská škola Nezamyslice**. Vítězné mateřské škole blahopřejeme a těšíme se na další ročník.

Dílna kolektivní divadelní tvořivosti 2017

Tři dny divadelní dílny při Hanáckém divadelním máji pro divadelníky s různými zkušenostmi hereckými, režijními a autorskými jsou příležitostí

k otevření a prohloubení dovedností při kolektivním hledání divadelního tvaru, hereckých postupů a vzniku inscenace z motivů a témat, které si účastníci přivezli. Naším záměrem je založit nový divadelní směr: **Laskavá nejistota**.

Na dílně - workshupu nejde o to získat a osvojit si "osvědčené know-how". Podstatné je naopak postupně opouštět: autocenzuru a obavy z vlastních nápadů a puzení, opouštět obavy z tvorby představení, jehož forma, tvar, příběh není z počátku dán, opouštět navyklé představy "jak mají věci vypadat", jaké věci jsou osvědčené. Sdílení společné odvahy a inspirace - je ten hlavní princip a motor. Reflektování divadelního tvaru, chápání kam míří - často i jen v představách. Zadání vytvořit malou inscenaci během dvou dnů z kolektivní improvizace vytváří užitečný tlak. Na lektora klade tento postup nárok: nepodlehnout volání po připraveném výsledku a řešení předem.

"Musíme nejprve nechápat, chápeme-li příliš brzy, chápeme snad i špatně," řekl Dostojevský. A tak i letos začneme plně chápat a reflektovat výsledek rodící se inscenace až před publikem.

Letošní název, nesoucí motivy, se kterými jsme začali: **Laskavá nejistota spodního prádla aneb Pracovní den kněžny Libuše**.

Dílny se účastní herci a režiséři z divadel: Divadelní soubor Osvětové besedy Velká Bystřice, ŠOK Štemberk, DS Bez kamen Uherčice a Jiřina Jandová j. h.

Příležitost účastnit se v rámci festivalu i dílny je pro nás všechny dobrá možnost obohatit svůj tvůrčí život v laskavém prostředí mezi Němčickými, letos ve výborném prostředí sokolovny.

Josef Morávek

*Moderátoři dětských představení: Lucie Šebestová, Michal Vrána
a Martina Gardavská*

Moderátoři představení pro dospělé: Jiří Vrba a Kateřina Oulehlová

Dovolte mi prosím,

abych se poohlédla za posledními šesti festivalovými dny, které do Němčic opět přivedly milovníky divadla a ochotníky z různých koutů Moravy. Letošní program nabídl 11 představení, z nichž deset se ucházelo o postup na přehlídky Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou a Popelku Rakovník.

Bylo to náročných a krásných šest dní, divadelní svátek, který Němčice nad Hanou zažívaly již po jedenatřicáté. Letos jsme se mohli těšit z návštěvy zástupců přehlídky Krakonošův divadelní podzim v čele s paní ředitelkou Svatavou Hejralovou, navštívili nás poslanec parlamentu ČR Pavel Holík, europoslankyně Olga Sehnalová, senátorka Božena Sekaninová a zahájení festivalu, stejně jako záštity, se ujala primátorka města Prostějov Alena Rašková.

Ráda bych na tomto místě poděkovala všem členům hostujících souborů za jejich účast. Porotě a Klubu dětského diváka za podnětná hodnocení. Přípravnému výboru a všem, kteří se podíleli na hladkém průběhu celého festivalu. Moje poděkování patří také sponzorům, kteří nás i letos podpořili.

Letos naši přehlídku navštívilo 1420 diváků, jejichž přízně si velice vážím. Jsem ráda, že tato přehlídka se těší takovému zájmu.

A protože náš sváteční týden pomalu končí, nezbyvá než popřát dalšímu ročníku mnoho zdaru a začít se těšit na příští rok. Tak tedy „Ať žije 32. ročník Hanáckého divadelního máje 2018“.

Linda Lešikarová, ředitelka HDM

Sponzoři projektu:

Zbyněk Vojče - ZV PLASTY
MUDr. Olga Sehnalová, MBA, poslankyně Evropského parlamentu
VHP Ivanovice, s.r.o.
Místní organizace ČSSD
OVV ČSSD Prostějov
OV KSČM Prostějov
MOPS Jan Hrabal, Němčice nad Hanou
Sebranka Antonín Hrdý
Autobusy IRIS, Držovice
ZOD Němčice nad Hanou, družstvo
Restaurace Zátíší Jaroslav Zatloukal
Drogerie Navrátil, Němčice nad Hanou
Antonín Oplocký – Květiny, Němčice nad Hanou
Papírnictví Pavel Holub
GORDEX spol. s r.o., Prostějov
Omega, spol. s r.o., Prostějov
Iveta Havlíčková – správa a údržba nemovitostí a čištění automobilů
Ivana Dvořáková, starostka
Ing. Jan Vrána, místostarosta
Linda Lešikarová, ředitelka přehlídky
Jiří Vrba, Hasičská vzájemná pojišťovna, a.s.
DS Na Štaci, Němčice nad Hanou
Pěstitelská pálenice Mlýnský dvůr
Železářství-Domáci potřeby, Oralovi
ELEKTRO - Jana s.r.o. Němčice n.H.
Marie Večeřová – Generali Pojišťovna a.s.
NAUPO s.r.o., Nezamyslice
Generální mediální partner projektu v rozhlasové prezentaci je Rádio Haná

Záštitu nad Hanáckým divadelním májem převzala
primátorka města Prostějov RNDr. Alena Rašková.

Projekt je realizován za finanční podpory Olomouckého kraje,
Ministerstva kultury ČR a ve spolupráci s SČDO.

Všem, kteří Hanácký divadelní máj podpořili, srdečně děkujeme.

